

IAKTTAGELSER ÖVER FÅGELLIVET I LANDSKRONATRAKTEN 75

Allmänt bekant är ju, att knölsvanens nativitet betydligt överträffar sångsvanens. Kullar på 5—6 ägg är hos knölsvanen regel, och i Tåkern har man vid mer än ett tillfälle funnit 9 (LÖNNBERG 1923) och en gång t. o. m. 10 (E. A. LARSSON i Fauna och Flora 1927, s. 235). Sångsvanen torde däremot sällan lägga mer än 5, enligt WIBECK (1927) 3—4, och tre ungar i familjen torde vara det vanligaste talet. Sammanhållningen i familjerna tycks vara ganska god, ty vid ofta upprepade tillfällen har man i Landskrona kunnat se familjer bestående av de båda gamla fåglarna samt 5 ungar hos knölsvanen, 3 hos sångsvanen. Att nativiteten faktiskt är betydligt mindre hos sångsvanen framgår av talförhållandena mellan gamla och unga fåglar hos de båda arterna i de stora övervintrande flockarna; antalet unga sångsvanar är anmärkningsvärt litet, även om man tar hänsyn till att bland de tillvaratagna sjuka och döda fåglarna icke mindre än 20 varit unga sångsvanar. Några siffror från olika dagar kunna kanske vara belysande. De upptagna endast sådana fåglar, som befunnit sig så nära, att misstag vid räkningen varit uteslutna.

	Sångsvan		Knölsvan	
	Gamla	Unga	Gamla	Unga
Februari 18	71	35	66	45
» 22	260	61	163	62
» 26	290	62	147	106
Mars 1	605	90	131	94
» 4	725	84	126	90
» 18	71	16	72	53

Uppskattningar av proportionen mellan gamla och unga fåglar hos de båda svanarterna finner man ytterst sällan i litteraturen; för de vid Insjön i Österdalälven övervintrande sångsvanarna anges dock 1911 av S. EKMAN (jfr SAHLIN 1927) de unga fåglarnas antal till hälften av hela flockens (150 st.). Då de största räknade flockarna i Landskrona kunna väntas giva det mest exakta uttrycket för denna proportion, blir